

DETENTIE AAN DE GRENS

VAN ASIELZOEKERS

Rapport

juni 2026

BELGIUM

Jesuit Refugee Service Belgium
Maurice Liétartstraat 31/9, 1150 Brussel - België
Tel: +32 2 738 08 18 – E-mail: info@jrsbelgium.org

Dit rapport is downloadbaar op onze website:
www.jrsbelgium.org

Datum van publicatie: juni 2026
Redactie & lay-out: Nicolas Wéry
Verantwoordelijke uitgever: Jörg Gebhard
Volg ons:

INHOUDSTAFEL

5	INLEIDING
6	1. DETENTIE, ASIEL & GRENS
8	2. TRAJECT VAN EEN ASIELZOEKER
8	2.1 AANKOMST AAN DE GRENS
11	2.2 Indiening van een verzoek om internationale bescherming
13	2.3 BESLISSING TOT TERUGDRIJVING...
15	2.4 ...EN TOT DETENTIE
20	2.5 Detentieplaatsen
22	2.6 Asielprocedure in detentie
29	2.7 Terugdrijving via Chicago
34	CONCLUSIE

Ieder mens heeft fundamenteel recht op vrijheid. JRS Belgium wil samen met zijn partners van de Move-coalitie samenwerken om een einde te maken aan de detentie van mensen om migratieredenen. Om verwarring te vermijden met de open opvangcentra voor verzoekers om internationale bescherming (ook "open centra" genoemd) wordt aan de term "(administratief) detentiecentrum voor migranten" de voorkeur gegeven boven die van "gesloten centrum". Met deze terminologische keuze wordt ook de nadruk gelegd op de harde realiteit van administratieve detentie. Wij willen bovendien al de vormen van detentie om migratieredenen omvatten zoals de terugkeerwoningen (of "FITT-woningen") die we "detentiehuisen" voor gezinnen noemen.

Inleiding

Op 10 april 2024 heeft het Europees Parlement het Pact inzake migratie en asiel aangenomen. Een van de uitdrukkelijke doelstellingen van het Pact is de invoering van efficiëntere procedures aan de buitengrenzen van de Europese Unie (EU). Daartoe wordt een geïntegreerd "screeningssysteem" opgezet voor personen die de grenzen zonder toestemming overschrijden, zodat snel een beslissing kan worden genomen over het verlenen van bescherming of terugkeer.¹

Het Pact beoogt met andere woorden de behandeling van personen die aan de grens aankomen, asielzoekers inbegrepen, ingrijpend te wijzigen. Met het oog op de doeltreffendheid kunnen zij worden onderworpen aan een versnelde grensprocedure en worden vastgehouden, zodat zij bij een negatieve beslissing over hun beschermingsverzoek zo snel mogelijk kunnen worden verwijderd.

Voor België rijst de vraag of dit systeem op het eerste gezicht ingrijpende veranderingen met zich zal meebrengen. JRS Belgium stelt week na week vast dat België stelselmatig asielzoekers vasthoudt die aan de grens aankomen, veelal op Brussels Airport. Het Pact omvat echter tien teksten en meer dan duizend pagina's, en verschillende wetsontwerpen zijn ingediend om de inhoud ervan in Belgisch recht om te zetten. De gevolgen voor zowel de Belgische wetgeving als de praktijk zijn dan ook onmiskenbaar. Om die in te schatten is evenwel een totaalbeeld van de huidige wetgeving en praktijk vereist. Dat is het doel van dit rapport: stap voor stap weergeven wat er in de praktijk gebeurt wanneer iemand op Brussels Airport aankomt en asiel aanvraagt.

Tegelijk kan de Belgische praktijk inzicht bieden in wat het Pact in grote lijnen aan de grenzen van andere Europese landen zal invoeren. Dit rapport is daarmee zowel vóór als na de inwerkingtreding van het Pact, voorzien voor juni 2026, van nut.

¹ Commission européenne, *Nouveau pacte sur la migration et l'asile: instaurer un climat de confiance et un nouvel équilibre entre responsabilité et solidarité*, 23 septembre 2020, disponible en ligne.

1. Detentie, asiel & grens

De administratieve detentie van vreemdelingen bestaat in België al sinds 1988. De autoriteiten maken er hoofdzakelijk gebruik van om migranten zonder wettig verblijf van het Belgische grondgebied te verwijderen.² Detentie kan ook worden gebruikt om de toegang tot het grondgebied te verhinderen. Dat is het geval wanneer iemand zich meldt aan een Belgische grenspost zonder aan alle reisformaliteiten te voldoen.

De betrokken personen worden vastgehouden in een van de zes administratieve detentiecentra van het land, of, wanneer het gaat om gezinnen met minderjarige kinderen, in een terugkehrhuis – dat wij detentiehuis noemen.³ Zij worden van hun vrijheid beroofd niet wegens een misdrijf of overtreding die zij hebben begaan, maar wegens hun administratieve statuut.

Elk jaar houdt België zo tussen 6.000 en 8.000 personen vast.⁴ Sinds de Covid-19-pandemie is dit cijfer licht gedaald. De tabel hiernaast geeft ter illustratie de meest recente beschikbare cijfers, die van 2024.

Aantal detentiecentra	6
Capaciteit van de centra in 2024	459
Aantal gedetineerde personen in 2024	4804
Aantal detentiehuisen voor gezinnen (verspreid over 5 sites)	27
Aantal in detentiehuisen gedetineerde volwassenen in 2024	217
Aantal in detentiehuisen gedetineerde kinderen in 2024	304

De beslissing om detentie toe te passen wordt genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), die handelt in naam van de minister van Asiel en Migratie. De DVZ is ook verantwoordelijk voor het dagelijks beheer van de detentiecentra en -huisen.

Wat internationale bescherming betreft: in 2025 vroegen 34.439 personen asiel aan in België.⁵ De opvang en huisvesting van de op het grondgebied aanwezige verzoekers om internationale bescherming wordt verzorgd door het agentschap Fedasil.⁶

² Het gaat hoofdzakelijk om personen van wie de verblijfsaanvraag- en/of beroepsprocedure negatief werd afgesloten en die een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ontvangen.

³ Niet-begeleide minderjarige vreemdelingen worden (behoudens uitzonderingen) niet vastgehouden.

⁴ Zie de activiteitenverslagen van de Dienst Vreemdelingenzaken, beschikbaar [online](#)

⁵ CGVS, Asielstatistieken: overzicht van 2025, 27 januari 2025, beschikbaar [online](#).

⁶ België wordt sinds eind 2021 geconfronteerd met een opvangcrisis. Zo worden niet alle verzoekers om internationale bescherming meteen opgevangen. Zie: Amnesty International, Unhoused and unheard – How Belgium's persistent failure to provide reception violates asylum seekers' rights, 2 april 2025, beschikbaar [online](#).

Wanneer een persoon of gezin aan de grens, bijvoorbeeld op de luchthaven Brussel-Nationaal, een asielaanvraag indient zonder te voldoen aan de voorwaarden voor toegang tot het grondgebied, worden zij vaak overgebracht naar een detentiecentrum of -huis.⁷ In 2024 werden 753 verzoeken aan de grens ingediend, of 1,9% van het totaal aantal aanvragen.⁸

Tot slot enige contextuele elementen over het begrip grens. België maakt deel uit van de Schengenruimte. Dit betekent dat een persoon zich binnen deze ruimte kan verplaatsen zonder reisdocumenten. In principe worden er geen controles aan de binnengrenzen uitgevoerd. Als tegenprestatie zijn de controles aan de buitengrenzen versterkt en geharmoniseerd. De modaliteiten van deze controles en de voorwaarden voor toegang tot het Belgische grondgebied worden geregeld door de Schengengrenscore.⁹

België heeft dertien grensovergangen aan de buitengrenzen: zes luchthavens, zes havens en een internationaal treinstation (de Eurostarterminal van het Brusselse Zuidstation). Deze dertien grensposten vormen de internationale toegangspunten waar de politie de toegangsvoorwaarden tot het grondgebied controleert van de personen die zich daar aanmelden. De post waar de meeste personen de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd, is die van de luchthaven Brussel-Nationaal. Wanneer iemand de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd, wordt hij of zij in bewaring gesteld in afwachting van zijn terugkeer of zijn “terugdrijving” naar de andere kant van de grens. We zullen later zien welk effect het indienen van een asielerzoek kan hebben op deze detentie. Bij het ontbreken van landelijke buitengrenzen voor België kan dit abstract lijken. In de praktijk wordt de persoon teruggestuurd naar het laatste land van waaruit hij of zij gereisd heeft.

Overzicht van terugdrijvingsbeslissingen per grenspost ¹⁰							
	Luchtgrenzen				Zeegrenzen		
	2022	2023	2024		2022	2023	2024
Brussel-Nationaal	1637	1672	1551	Antwerpen	0	1	0
Charleroi	608	794	1001	Gent	0	0	0
Bierset	3	7	4	Zeebrugge/Blankenberge	0	0	0
Deurne	0	2	0	Oostende/Nieuwpoort	0	0	0
Oostende	0	0	0				
Totaal	2248	2475	2556		0	1	0

⁷ Sinds 2024 spreekt de Dienst Vreemdelingenzaken van “community-based open woonunits”.

⁸ Myria, Presentatie contactvergadering, 29 januari 2025, p. 2, beschikbaar [online](#).

⁹ Verordening (EG) nr. 562/2006 van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen.

¹⁰ Bron: DVZ, Activiteitenverslag 2024, 2025, p. 50, beschikbaar [online](#). De luchthaven van Kortrijk-Welgem en de Eurostar-terminal zijn niet opgenomen in de cijfers van de DVZ.

2. Traject van een asielzoeker

Vanaf het moment van aankomst aan een grenspost tot de vrijlating of terugdrijving kan een persoon (of gezin) tot zeven stappen doorlopen.

2.1 Aankomst aan de grens

Wanneer iemand vanuit een land buiten de Schengenruimte naar België reist, wordt hij of zij aan de grenspost gecontroleerd.¹¹ Deze controle, die voor inwoners van de Schengenruimte normaal gezien een loutere formaliteit is, kan voor andere reizigers moeizaam verlopen. Het gaat er immers om aan te tonen dat men voldoet aan alle inreisvoorwaarden van de Schengengrenscore.

Deze code is opgenomen in de Belgische vreemdelingenwet van 15 december 1980.¹² Hij schrijft een lijst van formaliteiten voor waaraan een persoon moet voldoen om tot het grondgebied te worden toegelaten. Die voorwaarden zijn:

- in het bezit zijn van een geldig paspoort of reisdocument en (indien vereist) een visum;
- het doel en de omstandigheden van de reis kunnen aantonen en over voldoende financiële middelen beschikken voor de duur van het verblijf en de terugreis. Deze middelen variëren van Europese staat tot Europese staat. Voor een kort verblijf in België moet een persoon over minimaal 45 euro per dag beschikken als hij bij vrienden of familie verblijft, en 95 euro per dag bij verblijf in een hotel¹³;
- niet gesignaleerd staan als niet-toelaatbaar in het Schengeninformatiesysteem¹⁴; en

¹¹ Hetzelfde geldt voor personen die doorreizen naar een andere staat van de Schengenzone. Het is het eerste land van aankomst dat belast is met de controle.

¹² Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, hoofdstuk 2.

¹³ DVZ, FAQ – kort verblijf, beschikbaar [online](#).

¹⁴ Sommige personen krijgen bijvoorbeeld een "inreisverbod" dat gedurende een bepaalde tijd geldig is wanneer zij voordien al gedwongen uit de Schengenzone werden verwijderd.

- niet worden beschouwd als een bedreiging voor de openbare orde, de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen.¹⁵

De agenten aan de loketten van de grensposten vormen de eerste lijn van de grenscontrole. Zij voeren een algemene controle van de reisvoorwaarden uit, onderzoeken de echtheid van documenten (met behulp van scanners), controleren de vingerafdrukken van personen met een visum en raadplegen verschillende databanken (nationaal, Interpol of Schengen) om na te gaan of de persoon gesignaleerd staat. Bij twijfel, of wanneer de persoon asiel aanvraagt, wordt het onderstaande formulier door de agent ingevuld. De persoon wordt dan doorverwezen naar de tweede controlelinie voor een grondig onderzoek.

Stamp	HR IN : HR OUT : Name Immigration Officer	INTERCEPTION NOTE NR. []
[]	[]	BN/ /0..
☐ ARRIVAL	☐ DEPARTURE	☐ TRANSFER
☐ GATE-CTL	☐ TRANSIT	☐ INAD
☐ DEPO		
<u>Name + Given names</u> <u>concerning:</u> Reason for check in second line:		Nat. []
Transit to : [] at [] Hr []		From / To : []
		Flight nr. []
IMM ☐	FORGERY DESK ☐	PZ ☐
☐ No visa ☐ Expired visa ☐ Visa Not valid ☐ no sufficient means of subsistence ☐ Unclear travel reason ☐ No valid ID-doc. ☐ SIS-HIT (Art 96) ☐ Seaman ☐ Dublin agreement	☐ Photo substitution ☐ Imposter / Look-a-Like ☐ Visa p. ; ☐ Stamps p. ; ☐ Personal details ☐ Political asylum ☐ Risk assessment INTEL ☐ On demand of screening Judicial Police ☐	☐ CSB Nr. ☐ Reason: ☐ SIS -HIT (Art 95, 97, 98, 99 or 100)
Officer : []		Decision
1. []		[]
2. []		[]
3. []		[]

Concreet worden op de luchthaven Brussel-Nationaal alle personen die aan een tweedelijnscontrole moeten worden onderworpen – ongeacht hun profiel, met inbegrip van niet-begeleide buitenlandse minderjarigen (NBMV) – naar dezelfde wachtzaal gebracht. Op verzoek kunnen zij er water krijgen, en voedsel wordt op vaste tijdstippen uitgedeeld. Deze wachtzaal is verbonden met de controlebureaus waar drie diensten actief zijn:

- de immigratiedienst, belast met het grondig controleren van de inreisvoorwaarden;
- de dienst valse documenten, die de echtheid van documenten controleert en ook verantwoordelijk is voor de registratie van verzoeken om internationale bescherming;

¹⁵ Vreemdelingenwet, Art. 3.

- de dienst grensoverschrijdende criminaliteit, die optreedt bij vermoeden van mensenhandel of -smokkel.

Op dit punt is de politie verplicht de personen die aan de tweedelijnscontrole worden onderworpen schriftelijke informatie te verstrekken, in een taal die zij begrijpen, over het doel van die controle.¹⁶

Als na verdere onderzoek blijkt dat de persoon voldoet aan de inreisvoorwaarden, wordt hij of zij toegelaten tot het grondgebied. In het andere geval, of als de persoon asiel aanvraagt, wordt een verslag opgesteld en doorgestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken. Op basis van dat verslag beslist de Dienst of de toegang tot het grondgebied al dan niet wordt toegestaan. Deze beslissing wordt medegegeeld door een agent van de tweede lijn. Voor personen die met een visum reizen, kan dit visum na een DVZ-beslissing worden ingetrokken als blijkt dat de werkelijke reden van het verblijf asiel is en niet het motief waarvoor het visum was afgegeven.¹⁷ Er dient te worden opgemerkt dat zelfs wanneer de inreisvoorwaarden niet zijn vervuld, de DVZ de mogelijkheid heeft de toegang toe te staan omwille van “internationaalrechtelijke verplichtingen” of “humanitaire redenen”.¹⁸

De tweedelijnscontrole is normaal gezien relatief kort, behalve wanneer een beslissing van de DVZ vereist is. In die gevallen kan het wachten langer duren, zeker 's avonds of in het weekend. Regelmatig melden personen die in detentie worden aangetroffen langdurige wachttijden op de luchthaven vóór hun overbrenging naar het detentiecentrum Caricole. JRS Belgium beschikt niet over gesystematiseerde gegevens hierover. In elk geval mag deze aanhouding wettelijk niet langer duren dan 24 uur.¹⁹

Wat gezinnen met minderjarige kinderen betreft: deze kunnen niet langer in centra worden vastgehouden.²⁰ Bij weigering van toegang tot het grondgebied kan echter wel een detentietitel worden genomen en worden zij overgebracht naar terugkeerhuizen, of detentiehuisen voor gezinnen. De 34 gezinnen die we in 2023 aan de grens hebben aangetroffen in deze structuren gaven aan vier tot acht uur op de luchthaven te hebben doorgebracht voor ze naar een centrum werden gebracht. In 2024 troffen we 43 gezinnen aan die aan de grens waren aangehouden. Negen van hen verklaarden de nacht op de luchthaven te hebben doorgebracht, zonder daar echter over te klagen. Vroeger konden deze overbrengingen meer tijd in beslag nemen en moesten sommige gezinnen de nacht doorbrengen in het centrum Caricole, gescheiden van de andere gedetineerden. Dit lijkt niet langer het geval te zijn.

De luchthavenpolitie valt onder de federale politie, aangezien België niet echt over een grenswachtkorps beschikt.²¹ Naast hun basisopleiding volgen de agenten die

¹⁶ Schengengrenscodex, Art. 855.

¹⁷ Myria, Myriadoc 9 – Een nieuw paradigma voor het Europese asielmodel, juli 2019, p. 91, beschikbaar [online](#).

¹⁸ Art. 5(4) Schengencodex en art. 74/11, §2 van de vreemdelingenwet. Het is aan de DVZ om de contouren van deze redenen te beoordelen.

¹⁹ Vreemdelingenwet, Art. 74/7.

²⁰ De huidige regering heeft echter voorzien om dit verbod opnieuw te evalueren.

²¹ Sinds 2025 is het Europees Grens- en kustwachtagentschap Frontex gemachtigd om in België op te treden.

zijn aangesteld voor grenscontroles een gespecialiseerde opleiding van twee maanden, alsmede periodieke bijkomende opleidingen.

Wat de cijfers betreft zijn statistieken van na de Covid-19-pandemie niet openbaar. Bij wijze van voorbeeld: in 2018 meldden 9,6 miljoen passagiers afkomstig uit landen buiten de Schengenruimte zich aan de grensposten van Brussels Airport en ondergingen zij een eerstelijnscontrole. Daarvan werden 33.030 aan een tweedelijnscontrole onderworpen. Op dat aantal werden 5.942 aan een aanvullend onderzoek betreffende hun inreisvoorwaarden onderworpen. Ten slotte werden na verificatie en tussenkomst van de DVZ 2.233 personen als “niet-toelaatbaar” op het grondgebied verklaard en vroegen 663 personen internationale bescherming. De overige 3.046 personen werden tot het grondgebied toegelaten.²²

Er dient nog ten laatste te worden benadrukt dat de wet in een beoordelingsbevoegdheid voorziet. Begrippen als “openbare orde” of “reisomstandigheden” worden in de regelgeving bijvoorbeeld niet gedefinieerd. In onze ervaring kunnen deze criteria soms streng worden toegepast. In ons monitoringrapport van 2023 merkten wij op dat wij in detentie verschillende toeristen hadden ontmoet die, ondanks geldige reisdocumenten, waren vastgehouden om uiteenlopende redenen: gereserveerd maar nog niet betaald hotel, geen retourticket, moeilijkheden bij het beantwoorden van bepaalde geografische vragen of het gedetailleerd toelichten van hun reisprogramma.²³

2.2 Indiening van een verzoek om internationale bescherming

Het evenwicht tussen grenscontrole en toegang tot internationale bescherming kan delicaat zijn. Er bestaat een reële spanning tussen enerzijds de prerogatief om de toegang tot het grondgebied te weigeren aan personen die niet aan de inreisvoorwaarden voldoen²⁴ en anderzijds de naleving van het asielrecht en de toegang tot de beschermingsprocedure.²⁵ De grenscontrole moet zodanig worden georganiseerd dat beide doelstellingen worden gecombineerd.

In België zijn er geen gevallen van *pushback* gedocumenteerd, begrepen als het terugsturen van een persoon naar een land zonder hem of haar de mogelijkheid te bieden internationale bescherming aan te vragen.²⁶ Het Federaal Migratiecentrum

²² Myria, Myriadoc 9 – Een nieuw paradigma voor het Europese asielmodel, juli 2019, p. 87, beschikbaar [online](#).

²³ JRS Belgium, Detentiecentra: Rapport 2022, september 2023, p. 16, beschikbaar [online](#).

²⁴ Dat voortvloeit uit de Schengengrenscore. Naast deze verplichting is er de wil van de staten om hun grenzen en de identiteit van de personen op hun grondgebied te controleren.

²⁵ Het recht op asiel is verankerd in artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de EU en gewaarborgd door het Verdrag van 1951 betreffende de status van vluchtelingen.

²⁶ Voor een stand van zaken van de situatie in de EU, zie 11.11.11, Centre for Peace Studies et al., Beaten back at Europe's borders: 2025 annual report on pushbacks, februari 2026, beschikbaar [online](#) (in het Engels).

Myria merkt echter op dat er in de praktijk wel degelijk obstakels bestaan voor de toegang tot de asielprocedure.²⁷

Een persoon (of gezin) die internationale bescherming wenst aan te vragen, kan dit doen hetzij rechtstreeks bij aankomst aan de grenspost, hetzij tijdens het verhoor in de tweede lijn. Normaal gezien wordt de persoon doorverwezen naar de sectie “valse documenten” om zijn aanvraag in te dienen, aangezien de agenten van deze dienst hiervoor zijn opgeleid.

De wet schrijft voor dat de vreemdeling die zonder te voldoen aan de inreisvoorwaarden het grondgebied wilt binnentreden en bescherming wenst aan te vragen, dit verzoek “op het ogenblik dat hij binnenkomt”²⁸ moet indienen. Een agent zal nooit expliciet vragen of een persoon asiel wenst aan te vragen. Bij twijfel, als de persoon niet duidelijk aangeeft dat hij bescherming zoekt, zal hem een reeks vragen worden gesteld om zijn intenties te peilen (bijvoorbeeld over de redenen waarom hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren). De luchthavenpolitie verzekert dat het in de overgrote meerderheid van de gevallen duidelijk is dat iemand asiel wenst aan te vragen.²⁹

Maar wantrouwen ten aanzien van de politie kan reëel zijn bij personen die bescherming zoeken. Velen van hen hebben negatieve ervaringen gehad met de autoriteiten in hun land van herkomst of onderweg. Dat de politie de instantie is die hun asielaanvraag opneemt, lijkt dan ook niet altijd de beste optie. Bovendien is communicatie soms moeilijk. De luchthavenpolitie van Brussels Airport deelde ons mee dat ze slechts zelden een beroep doet op tolken, omdat enige communicatie – soms via collega’s – mogelijk is. Bij echte problemen kan een tolk telefonisch worden gecontacteerd.³⁰ Op dit punt voorziet de wet niet in de toegang tot een advocaat. In de praktijk is het niet zeldzaam dat JRS Belgium personen tegenkomt die niet wisten dat zij al bij hun aankomst aan de grens bescherming konden aanvragen, of die niet wisten tot wie ze zich moesten wenden.³¹

Wanneer een verzoek om internationale bescherming wordt geregistreerd, stelt de politie een verslag op dat naar de DVZ wordt doorgestuurd. Dit verslag bevat geen informatie over de aanvraag zelf, over het verhaal van de persoon. Het gaat uitsluitend over de wil om een aanvraag in te dienen en de identiteit van de persoon. Er bestaan interne richtlijnen over de exacte inhoud van dit verslag, maar deze zijn niet openbaar. Zodra de aanvraag is geregistreerd, ontvangt de persoon een attest (een “Bijlage 25”).³² Dit attest, dat in een landstaal wordt overhandigd (op Brussels Airport in het Nederlands), bevat enkele persoonlijke gegevens en de wens om al

²⁷ Myria, Myriadoc 9 – Een nieuw paradigma voor het Europese asielmodel, juli 2019, p. 85, beschikbaar [online](#).

²⁸ Vreemdelingenwet, Art. 50.

²⁹ Uitwisseling van 6 oktober 2022 tussen de Move-coalitie en de luchthavenpolitie van Brussels Airport.

³⁰ Idem.

³¹ Nansen wijst op hetzelfde probleem in het kader van zijn werk inzake juridische bijstand aan personen met nood aan internationale bescherming die aan de grens worden vastgehouden. Zie Nansen, Note 2025-1: Procedure internationale bescherming en detentie aan de grens, 3 juli 2025, p. 19, beschikbaar [online](#).

³² Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, art. 72.

dan niet gebruik te maken van de bijstand van een tolk tijdens het persoonlijk asielgesprek met het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), de instantie die belast is met het beslissen over verzoeken om internationale bescherming.

2.3 Beslissing tot terugdrijving...

Wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken de weigering van toegang tot het grondgebied bevestigt, wordt een beslissing genomen om de persoon terug te drijven. Deze beslissing vermeldt als terugkeerplaats niet het land van herkomst van de persoon, maar het land vanwaar hij gereisd heeft.³³ Overeenkomstig het Verdrag van Chicago inzake de internationale burgerluchtvaart is het bovendien de luchtvaartmaatschappij waarmee de persoon gereisd heeft, die verantwoordelijk is voor de organisatie van die terugkeer.³⁴ Wanneer de maatschappij in de komende uren een vlucht heeft gepland en op voorwaarde dat de persoon geen internationale bescherming heeft aangevraagd, wacht de persoon eenvoudigweg in een wachzaal tot aan zijn inscheping. Het standaarddocument dat aan de teruggedreven personen wordt overhandigd, is een "Bijlage 11".

 Koninkrijk België Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Federale Politie DAC LPA BRU-NAT GC/VVR Luchthaven ZAVENTEM	BIJLAGE 11 	<p>O (A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument / van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid, 1^o2^o)²</p> <p>Reden van de beslissing:</p> <p>O (B) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1^o2^o)²</p> <p>Reden van de beslissing: Document: , Vervalsing:</p> <p>X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1^o2^o)²</p> <p>Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum of geldige verblijfsvergunning</p> <p>O (D) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1^o2^o)²</p> <p>Reden van de beslissing: Document: , Vervalsing:</p> <p>O (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)</p> <p>Reden van de beslissing: Het volgende document / de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd :</p> <p>O (F) Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven (art. 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en art. 5, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1bis, van Schengengrenscodes)</p> <p>Reden van de beslissing:</p> <p>O (G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)</p> <p>Reden van de beslissing:</p> <p>O (H) Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)²</p> <p>O in het SIS, reden van de beslissing: O in het ANG / Algemene Nationale Gegevensbank, reden van de beslissing:</p> <p>O (I) Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6^o7^o)²</p> <p>Reden van de beslissing:</p> <p>Opmerkingen</p> <p>Akte van kennisgeving</p>
--	--	---

TERUGDRIJVING

Op _____ om _____ uur, aan de grensdoorlaatpost _____ werd door ondergetekende _____

de heer/mevrouw: _____

achternaam _____ voornaam _____

geboren op _____ te _____ geslacht (m/v) _____

die de volgende nationaliteit heeft _____ wonende te _____

houder van het document _____ nummer _____

afgegeven te _____ op _____

houder van visum nr _____ van het type _____ afgegeven door _____

geldig van _____ tot _____

voor een duur van _____ dagen, met het oog op: _____

afkomstig uit _____ met _____ (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht) _____

_____ op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en): _____

³³ Vreemdelingenwet, Art. 74/4.

³⁴ Zie infra sectie 2.7.

Daarin staan de persoonlijke gegevens vermeld (naam, voornaam, geboortedatum en -plaats) alsmede het bestaan van eventuele identiteits- en reisdocumenten. Vervolgens volgt een lijst van toegangsvoorwaarden met vakjes die moeten worden aangekruist voor elke niet-gevulde voorwaarde.³⁵ Naast elk vakje staat een regel om verder toe te lichten waarom aan de voorwaarde niet is voldaan. Het document wordt in een van de landstalen aan de persoon overhandigd. Er staat vermeld dat de belangrijkste elementen voor de persoon kunnen worden vertaald door “de minister of zijn vertegenwoordiger”, d.w.z. door de luchthavenagent of de sociale assistenten in detentie.

Om het non-refoulementbeginsel, dat staten verbiedt een persoon terug te sturen naar een land waar hij het risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling, te waarborgen, bepaalt de wet dat een teruggedrijvingsbeslissing ten aanzien van een persoon die asiel aanvraagt, pas kan worden genomen nadat het CGVS zijn aanvraag heeft geweigerd³⁶ en aldus zijn beschermingsbehoefte heeft gecontroleerd.³⁷ In de huidige praktijk ontvangt iedere persoon aan wie de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd, ongeacht of hij asiel aanvraagt of niet, automatisch een teruggedrijvingsbeslissing. De uitvoering ervan wordt geschorst totdat de asiel-aanvraag is behandeld.³⁸ Deze praktijk, die strijdig is met de wet, is niet zonder gevolgen, zo analyseert Myria:

De termijn om beroep tegen een beslissing tot teruggedrijving aan te tekenen gaat in vanaf de notificatie van de beslissing tot teruggedrijving, en dus in praktijk vaak vanaf het ogenblik dat de persoon zijn asielaanvraag indient. Wanneer het CGVS de internationale bescherming weigert, is de termijn om tegen de beslissing tot teruggedrijving beroep aan te tekenen dus verstreken.³⁹

De huidige praktijk maakt, met andere woorden, het beroep tegen een teruggedrijvingsbeslissing moeilijk.⁴⁰

Beslissingen tot teruggedrijving zijn individueel, maar de motivering ervan – de regels “redenen van de beslissing” die bij elk aangekruist vakje in het document worden gevoegd – worden in feite op een beknopte, beschrijvende en gestandaardiseerde manier ingevuld. Voor personen die bescherming aanvragen, stellen wij gewoonlijk twee gevallen vast.

Voor onderdanen van landen die geen visum nodig hebben om naar België te reizen en die bescherming aanvragen, wordt het vakje “(E) is niet in het bezit van de documenten die het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf aantonen” aangekruist. Er wordt dan betoogd dat “de persoon een langdurig verblijf in België overweegt” – aangezien hij asiel aanvraagt – “zonder in het bezit te

³⁵ Art. 4 van de vreemdelingenwet vereist immers dat de teruggedrijvingsbeslissing moet aangeven welke toegangsvoorwaarde(n) niet vervuld is (zijn).

³⁶ Of onontvankelijk heeft verklaard.

³⁷ Vreemdelingenwet, Art. 52/3§2.

³⁸ Vreemdelingenwet, Art. 49/3/1.

³⁹ Myria, *Myriadoc 9 – Een nieuw paradigma voor het Europese asiemodel?*, juli 2019, p. 93, online beschikbaar.

⁴⁰ Voor een volledige analyse, zie Nansen, Note 2025-2: Doeltreffendheid van de beroepen tegen een teruggedrijvingsbeslissing, 3 juli 2025, beschikbaar [online](#).

zijn van een visum voor langdurig verblijf”. Omdat de persoon die bescherming aanvraagt duidelijk niet van plan is terug te keren vanwaar hij komt, wordt ook regelmatig het ontbreken van een retourticket ingeroepen.

Wanneer de persoon een visum nodig heeft, is het ontbreken van een dergelijk visum of de intrekking ervan – opnieuw omdat het beoogde verblijf anders is – vaak het probleem. In dat geval wordt het vakje “(C) is niet in het bezit van een geldig visum” aangekruist. Als argumentatie treft men de repetitieve zin aan “de betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”. Dit kan worden gecombineerd met het ontbreken van een paspoort. Als motivering leest men dan: “de betrokkene is niet in het bezit van een grensoverschrijdingsdocument”.⁴¹ We zullen in de volgende sectie zien waarom dit gebrek aan motivering problematisch is.

Wat de cijfers betreft heeft de Dienst Vreemdelingenzaken in 2024 2.556 terugdrijvingsbeslissingen genomen en 6.196 keer besloten om toegang tot het grondgebied te verlenen. Van deze 6.186 werden 5.972 verleend aan doorreizende zeelieden. Er werden 224 andere toegangsbeslissingen genomen, waarvan 15 voor niet-begeleide minderjarigen (die niet kunnen worden vastgehouden). Het is ons niet bekend in welk kader de andere beslissingen zijn genomen.⁴²

2.4 ...en tot detentie

Een persoon (of gezin) die niet voldoet aan de voorwaarden voor toegang tot het grondgebied, zal de toegang worden geweigerd en een terugdrijvingsbeslissing ontvangen. Als hij of zij niet dezelfde dag kan worden verwijderd, wordt hij of zij in detentie geplaatst in afwachting van het organiseren van zijn terugdrijving. Hoewel de politie aan Myria bevestigde dat wanneer een asielaanvraag wordt geregistreerd, de persoon naar het centrum Caricole wordt gestuurd (of naar een detentiehuis als het een gezin betreft),⁴³ verzekert de DVZ dat de detentie van asielzoekers aan de grens niet automatisch is. Daarmee rijst de vraag naar de invloed van een verzoek om internationale bescherming op de detentie aan de grens. Deze sectie schetst, noodzakelijkerwijs op een technische manier, de theoretische en praktische kaders die van toepassing zijn.

Laten we er allereerst aan herinneren dat het individuele recht op vrijheid een fundamenteel recht is dat wordt gewaarborgd door het Europees Verdrag voor de

⁴¹ Nansen heeft hetzelfde vastgesteld in 10 dossiers die van eind 2023 tot 2025 werden geanalyseerd. Zie Nansen, Note 2025-1: Procedure internationale bescherming en detentie aan de grens, 3 juli 2025, p. 9, beschikbaar [online](#).

⁴² 159 personen zijn via België doorgereisd in het kader van een terugkeer. DVZ, Activiteitenverslag 2024, 2025, p. 52-53, beschikbaar [online](#)

⁴³ Myria, *Myriadoc 9 – Een nieuw paradigma voor het Europese asielmodel?*, juli 2019, p. 91, online beschikbaar.

Rechten van de Mens (EVRM)⁴⁴ en het Handvest van de Grondrechten van de EU.⁴⁵ Asiel aanvragen is een recht⁴⁶ en het Vluchtelingenverdrag garandeert de vrije beweging van asielzoekers.⁴⁷ Omdat asielzoekers vaak gedwongen zijn op onregelmatige wijze grenzen te overschrijden, verbiedt datzelfde verdrag hen hiervoor te bestraffen.⁴⁸ Hun bewegingsvrijheid kan worden beperkt, maar niet meer dan noodzakelijk.⁴⁹

Het EVRM voorziet in een lijst van uitzonderingen op het recht op vrijheid, en grenscontrole is daarin opgenomen als geldige reden.⁵⁰ Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft verder toegelicht dat detentie niet willekeurig mag zijn, wat een vrij soepele standaard is.⁵¹

Het Europese kader, omgezet in Belgisch recht, biedt meer garanties. De Opvangrichtlijn⁵² regelt de detentie van asielzoekers. De Procedurerichtlijn (herschikking)⁵³ introduceert van haar kant de asielprocedure aan de grens.⁵⁴ Laten we even een omweg maken via deze tweede richtlijn, omdat grensprocedure en detentie in de Belgische praktijk nauw met elkaar verweven zijn.

Asielprocedures aan de grens worden gebruikt om bepaalde verzoeken om internationale bescherming vlugger af te handelen⁵⁵ zodat de afgewezen aanvrager zo vlug mogelijk kan worden teruggedreven.⁵⁶ Verzoeken die *prima facie* 'sterker' zijn, zijn niet bestemd om via een dergelijke procedure te worden behandeld.

De Belgische wet bepaalt dat het CGVS slechts in de volgende gevallen gebruik kan maken van de grensprocedure:

- de aanvraag is kennelijk ongegrond;
- de aanvrager komt uit een veilig land van herkomst;
- de aanvrager heeft geprobeerd de autoriteiten te misleiden of heeft identiteits- of reisdocumenten vernietigd;
- de aanvrager heeft kennelijk tegenstrijdige en inconsistente verklaringen afgelegd;

⁴⁴ EVRM, Art. 5.

⁴⁵ EU Handvest, Art. 6.

⁴⁶ EU Handvest, Art. 18.

⁴⁷ Verdrag van 1951, Art. 26.

⁴⁸ Verdrag van 1951, Art. 31(1).

⁴⁹ Verdrag van 1951, Art. 31(2).

⁵⁰ EVRM, Art. 5.

⁵¹ EVRM., *Saadi v. Royaume-Uni*, 29 januari 2008, n°13229/03. Voor een meer diepgaande analyse van de rechtspraak van het Hof, zie Nansen, Note 2025-1: Procedure internationale bescherming en detentie aan de grens, 3 juli 2025, p. 22-25, beschikbaar [online](#).

⁵² Richtlijn 2013/33/EU van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking).

⁵³ Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking).

⁵⁴ Richtlijn Procedures, Art. 43.

⁵⁵ In dit opzicht zijn het nieuwe Pact en de bijbehorende Procedureverordening veel explicieter waar zij bepalen dat de grensprocedure tot doel heeft "een snelle beoordeling mogelijk te maken van verzoeken die waarschijnlijk niet-ontvankelijk of ongegrond zijn, met het oog op terugkeer" (Verordening 2024/1256 van 14 mei 2024, overweging (64)). De huidige wetgeving is, net als de parlementaire voorbereiding, veel vager over dit onderwerp (zie L. Denys, Overzicht van het vreemdelingenrecht, 2019, p. 792).

⁵⁶ De versnelde procedures volgen dezelfde logica (zie HvJ-EU, 28 juli 2011, C-69/10, §31).

- bij een volgende asielaanvraag;
- de aanvraag heeft alleen tot doel zijn terugdrijving te vertragen;
- de aanvrager weigert zijn vingerafdrukken te geven;
- de aanvrager vormt een gevaar voor de openbare orde.⁵⁷

Het CGVS behandelt de aanvraag aan de grens met voorrang en moet een beslissing nemen binnen een termijn van vier weken. De beroepstermijn tegen een negatieve beslissing bedraagt tien dagen. Na het verstrijken van die termijn moet de persoon worden gemachtigd het grondgebied te betreden en moet zijn asielaanvraag via de gewone procedure worden behandeld.⁵⁸

In de praktijk, en zoals verder uitgelegd in sectie 2.6, zien wij echter dat dit weinig wordt nageleefd. Het CGVS past de procedure aan de grens toe voor alle personen die aan de grens aankomen, zonder rekening te houden met deze toepassingscriteria.⁵⁹

Deze omweg via de grensprocedure is belangrijk omdat België van oordeel is dat detentie noodzakelijk is om een persoon effectief aan de grens te behouden. Toen het de Procedurerichtlijn in 2017 in Belgisch recht omzette, werd in de parlementaire werken immers opgemerkt dat de grensprocedure “in alle gevallen gepaard gaat met een vrijheidsberovende maatregel”.⁶⁰

De Opvangrichtlijn verbiedt echter een persoon te detineren uitsluitend omdat hij asiel heeft aangevraagd.⁶¹ Zij vereist ook dat detentie het resultaat is “van een individuele beoordeling”, “nodig” is en alleen wordt toegepast wanneer “andere, minder dwingende maatregelen niet effectief kunnen worden toegepast.”⁶² België heeft de richtlijn niet correct omgezet, omdat deze voorwaarden niet zijn terug te vinden in Art. 74/5 van de Vreemdelingenwet, dat de detentie aan de grens regelt. De praktijk van “onvoorwaardelijke” detentie werd dan ook veroordeeld door het Hof van Cassatie in 2018. Volgens het Hof volstaat het niet dat de voorwaarden van Art. 74/5 zijn vervuld om naar detentie over te gaan. Die van de Opvangrichtlijn moeten eveneens worden vervuld.⁶³

De Belgische wet voorziet dit dus niet, maar laten we kijken of en hoe de voorwaarden inzake individuele motivering, noodzakelijkheid en subsidiariteit, opgelegd

⁵⁷ Vreemdelingenwet, art. 57/6, §3 & 57/6/4 (zie infra punt 2.6). Deze instanties zijn dezelfde als die van de versnelde procedure vervat in art. 56/6/1 van de vreemdelingenwet.

⁵⁸ Vreemdelingenwet, Art. 57/6/4.

⁵⁹ Wat het CGVS overigens heeft erkend tijdens een studiedag georganiseerd door het Agentschap Integratie & Inburgering (AGII, Presentaties studiedag wetswijzigingen in de asielprocedure en opvang van asielzoekers, 23 maart 2018, beschikbaar [online](#)). De Richtlijn Procedures vereist nochtans dat een beroep op deze procedure individueel wordt gemotiveerd. Dit kan worden afgeleid uit overweging 21, die bepaalt dat “het ontbreken van documenten bij binnenkomst of het gebruik van valse documenten op zich niet automatisch tot toepassing van de grensprocedure mag leiden”, en vloeit voort uit de uitputtende lijst van gevallen waarin zij van toepassing is (Cornelisse, Territory, Procedures & Rights: Border Procedures in European Asylum Law, Refugee Survey Quarterly 35, mei 2016, p. 78).

⁶⁰ Kamer van Volksvertegenwoordigers, DOC 54 2548/001, p. 150.

⁶¹ Vreemdelingenwet, art. 74/5, §1, dat art. 8 van de Richtlijn Opvang omzet.

⁶² Richtlijn Opvang, art. 8. Het Hof van Justitie van de EU heeft zich kunnen uitspreken over de reikwijdte van deze voorwaarden (zie arresten M.A., C-72/22 van 30 juni 2022 en V.L., C-36/20 van 25 juni 2020).

⁶³ Cass., 4 juli 2018.

door het Europees recht en in herinnering geroepen door het Hof van Cassatie, in de Belgische praktijk in aanmerking worden genomen. Wat de voorwaarde van een individuele beoordeling betreft, vermelden de parlementaire werken:

De individuele beoordeling die plaatsvindt bij het toepassen van de grensprocedure vindt plaats in het licht van het belang van effectieve grensbewaking. De grensbewaking is immers alleen effectief wanneer hierbij een vrijheidsberovende maatregel wordt opgelegd. Het automatisch opheffen van de vasthoudingsmaatregel bij een verzoek om internationale bescherming aan de grens zou de grensbewaking van elk effect beroven.⁶⁴

De wetgever had dus nauwelijks de individualisering van beslissingen voor ogen, aangezien de algemene doelstelling van grensbescherming expliciet op de voorgrond wordt gesteld. In de praktijk is het de argumentatie in verband met de niet-naleving van de inreisformaliteiten, zoals opgenomen in de beslissing tot teruggedrijving ("Bijlage 11"), die door de DVZ wordt gebruikt om te rechtvaardigen dat een detentiebeslissing geïndividualiseerd is. De beslissingen tot detentie worden stelselmatig als volgt geformuleerd:

Betrokkene wordt niet vastgehouden om de loutere reden dat hij een verzoeker van internationale bescherming is. De handhaving wordt individueel beoordeeld omdat betrokkene heeft getracht het grondgebied te betreden zonder de documenten als vereist door artikel 2 van de vreemdelingenwet in zijn bezit te hebben en zonder te voldoen aan de inreisvoorwaarden als voorzien in artikel 3 van de vreemdelingenwet en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Hoewel de beoordeling van de inreisvoorwaarden in de teruggedrijvingsbeslissing is opgenomen, is het verwijzen daarnaar naar onze mening te licht om de detentiebeslissing op haar beurt geïndividualiseerd te maken. Bovendien hebben we hierboven gezien dat teruggedrijvingsbeslissingen repetitief en gestandaardiseerd zijn.⁶⁵

Wat subsidiariteit betreft: tijdens de besprekingen over de omzetting van de richtlijn sloot de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de mogelijkheid uit om minder beperkende maatregelen aan de grens in te voeren, omdat deze alternatieve maatregelen "een toegang tot het grondgebied zouden inhouden."⁶⁶ In de praktijk komen alternatieve maatregelen dan ook niet aan bod in de motivering van detentiebeslissingen aan de grens.⁶⁷ Gezinnen aan de grens worden overgebracht naar een

⁶⁴ Kamer van Volksvertegenwoordigers, DOC 54 2548/001, p. 150.

⁶⁵ De DVZ preciseert dat elke aanvraag individueel wordt behandeld, rekening houdend met de voorgelegde documenten, en dat het gebruik van gestandaardiseerde en repetitieve zinnen de toepassing van het wettelijk kader niet verhindert.

⁶⁶ Kamer van Volksvertegenwoordigers, DOC 54 2548/002, p. 41.

⁶⁷ Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld dat de DVZ, door te beslissen om tot detentie over te gaan, impliciet de mogelijkheid van alternatieven heeft verworpen (Cass., 17 maart 2016).

detentiehuis, dat door het Koninklijk Besluit dat deze huizen regelt, wordt omschreven als een alternatief voor detentie, maar er wordt wél een detentiebeslissing tegen hen genomen.⁶⁸

Wat ten slotte het criterium van noodzakelijkheid betreft: in de detentiebeslissingen wordt op gestandaardiseerde wijze vermeld dat “de vasthouding van de betrokkene [...] noodzakelijk is om de eventuele verwijdering van het grondgebied te garanderen” en dat:

Een vreemdeling die niet voldoet aan de inreisvoorwaarden, kan niet automatisch op het grondgebied worden toegelaten op de loutere grond dat hij een verzoek om internationale bescherming aan de grens heeft ingediend. De automatische opheffing van een detentemaatregel bij een beschermingsaanvraag zou de grenscontrole elk effect ontnemen.

Samengevat wordt detentie gebruikt als instrument voor het regelen van de grenscontrole, wat slecht aansluit bij de garanties in de Opvangrichtlijn. Noch de wet, noch de praktijk houden rekening met deze garanties. Dat heeft het Hof van Cassatie ook in zijn arrest van 2018 herinnerd. Om rekening te houden met die rechtspraak, is de Dienst Vreemdelingenzaken de detentie van asielzoekers aan de grens gaan rechtvaardigen door aan te voeren dat ze noodzakelijk was om volledige informatie over de betrokkenen te verkrijgen en het risico op onderduiking te voorkomen. Detentie wordt dus noodzakelijk geacht om:

de elementen te bepalen waarop het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd en die niet kunnen worden verkregen als de aanvrager niet wordt vastgehouden, met name wanneer er een risico op onderduiken bestaat.

Dit risico wordt in de meeste gevallen afgeleid uit het feit dat de persoon “naar het Koninkrijk is gekomen voor andere doeleinden dan waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.” Omdat zij bescherming aanvragen, overwegen deze personen een lang verblijf, “zonder daarbij in het bezit te zijn van een visum voor langdurig verblijf.” In de beslissingen wordt er ook regelmatig verwezen naar de redenen waarom de personen niet over de nodige documenten beschikken om het grondgebied te betreden (gebruik van valse documenten, er waren er geen, ze zijn vernietigd, verborgen of verloren gegaan).

Deze rechtvaardiging blijkt wat lichtjes, aangezien het feit dat de Procedurerichtlijn eraan herinnert dat het ontbreken van documenten of het gebruik van valse documenten op zichzelf niet automatisch een beroep op de grensprocedure (en dus op detentie) zou moeten tot gevolg hebben. Bovendien wordt dit in de praktijk op algemene wijze vastgesteld op de loutere grond dat de personen niet in het bezit zijn van een geldig reisdocument. De toepassing van de grensprocedure wordt dan de consequentie van de detentie van de verzoeker om internationale bescherming.

⁶⁸ Aanhef van het koninklijk besluit van 14 mei 2009 houdende vaststelling van het regime en de werkingsmaatregelen, toepasbaar op de plaatsen van huisvesting in de zin van artikel 74/8, § 1, van de vreemdelingenwet. Over de evaluatie van deze centra als alternatief, zie Platform Kinderen op de vlucht, De terugkeerwoningen in België: Een volwaardig alternatief voor detentie, doeltreffend en met respect voor de rechten van het kind?, januari 2021, beschikbaar [online](#).

Deze veralgemeende aanpak roept, volgens JRS Belgium, vragen op over de conformiteit met het Europese kader.

In 2021 veranderde het “Mammoet-arrest” van het Grondwettelijk Hof de situatie. Het Hof oordeelde dat de grensprocedure een specifiek regime vormde dan het detentieregime van de Opvangrichtlijn. De Procedurerichtlijn moet dan ook worden beschouwd als een *lex specialis* en de Opvangrichtlijn mag slechts worden toegepast voor zover zij verenigbaar is met de bijzonderheden van die procedure.⁶⁹ Het Hof ging verder door te verklaren dat de door de Opvangrichtlijn voorgeschreven detentievoorwaarden niet verenigbaar waren met de grensprocedure van de Procedurerichtlijn: het was dus niet nodig er rekening mee te houden.⁷⁰

De DVZ heeft dit arrest vervolgens gebuikt om het gebrek aan motivering van zijn beslissingen aan de grens te rechtvaardigen. Het arrest van het Grondwettelijk Hof is echter bekritiseerbaar in die zin dat het Hof van Justitie van de EU (HvJ EU), dat belast is met de interpretatie van het Unierecht, traditioneel tracht verschillende teksten die van toepassing zijn op dezelfde situatie met elkaar te verzoenen. Het streeft naar samenhang in het Unierecht, wat het Grondwettelijk Hof blijkt te hebben vermeden. Wij sluiten ons aan bij het asielexpertisecentrum Nansen dat van oordeel is dat de *lex specialis* op het gebied van detentie de Opvangrichtlijn is.⁷¹ Haar preambule stelt immers duidelijk dat zij, om een gelijke behandeling van alle asielzoekers te garanderen, moet worden toegepast in alle fasen en procedures die betrekking hebben op internationale bescherming.⁷²

In afwachting van verduidelijkingen door het HvJ EU of de uitvoering van het Europees Pact, blijft de Dienst Vreemdelingenzaken asielzoekers systematisch vasthouden aan de grens, zonder dat de beslissingen, naar onze mening, de voorwaarden van de Opvangrichtlijn naleven.⁷³

De Dienst heeft herhaaldelijk uitgelegd dat sommige aanvragers die aan de grens aankomen en niet voldoen aan de inreisvoorwaarden niet worden vastgehouden (waaronder zeker niet-begeleide minderjarigen en misschien ook bepaalde zwangere vrouwen die na 24 weken zwangerschap niet gedwongen kunnen worden teruggestuurd). Er bestaan hierrond echter geen cijfers.

Aan de grens bestaat evenmin een formeel protocol om kwetsbaarheid op te sporen zodanig dat een persoon detentie zou kunnen vermijden.⁷⁴ Zo kan iemand in

⁶⁹ Dat art. 43 van de Richtlijn Procedures de *lex specialis* is en dat art. 8 van de Richtlijn Opvang slechts geheel of gedeeltelijk van toepassing is voor zover verenigbaar.

⁷⁰ GwH, arrest nr. 23/2021 van 25 april 2021, overwegingen B122.7 e.v.

⁷¹ Nansen, Bijdrage 2021/3 - Tegen de systematische detentie van asielzoekers aan de grens, 29 september 2021, p. 5, beschikbaar [online](#).

⁷² Overweging 8. Het nieuwe Europese Pact is hierover nog explicieter. Dat de bepalingen van de Richtlijn Opvang van toepassing zijn op de grensprocedure, is daadwerkelijk opgenomen in art. 43 zelf, dat deze procedure invoert. Dit bepaalt ondubbelzinnig dat "elke maatregel die de lidstaten nemen om ongeoorloofde binnenkomst op hun grondgebied te voorkomen, wordt genomen overeenkomstig de Richtlijn [Opvang]" (Verordening 2024/1348 van 14 mei 2024, art. 43(2)).

⁷³ Het Hof van Cassatie heeft eraan herinnerd dat er een algemene motiveringsplicht bestaat in art. 62 van de vreemdelingenwet.

⁷⁴ Over hoe kwetsbaarheid in detentie in aanmerking wordt genomen, zie: JRS Belgium, Kwetsbaarheid in detentie, maart 2023, beschikbaar [online](#). De DVZ preciseert dat kwetsbare personen vanaf hun aankomst worden opgevangen door het medische en psychologische team van elk centrum.

detentie worden blootgesteld aan een verhoogd risico op intimidatie, fysiek, psychologisch of seksueel geweld, ook al heeft hij zijn land ontvlucht en asiel aangevraagd juist om aan dat geweld te ontkomen. Dit is typisch het geval voor LGBTQIA+-personen, zoals we al aangaven in ons rapport over kwetsbaarheid in 2023.⁷⁵ In 2022 ontmoetten we zo een transvrouw in Caricole, afkomstig uit Maleisië. Vanwege de stress die haar opsluiting veroorzaakte, besloot zij na een week haar asielaanvraag in te trekken en terug te keren naar Maleisië, waar zij ondanks de vervolgingen een steunnetwerk had.

2.5 Detentieplaatsen

Een persoon of gezin dat aan een grenspost aankomt zonder te voldoen aan de inreisformaliteiten, ontvangt een beslissing tot teruggrijping. Als hij of zij niet dezelfde dag vanuit de transitzone kan worden teruggestuurd, wordt hij of zij naar een detentiecentrum gestuurd. Een asielaanvraag heeft in die situatie geen reële invloed, in die zin dat de DVZ in de praktijk voorrang geeft aan het feit dat de persoon niet voldoet aan de inreisvoorwaarden, dat de Belgische wet – ondanks het Europese kader – dit niet tegenspreekt, en dat het Grondwettelijk Hof dit niet problematisch heeft geacht.

Top 3 aanvragen aan de grens in 2024 ⁷⁶		
Palestina	134	41%
Turkije	37	11%
Syrië	27	8%

Wat de locaties betreft waar de betrokken personen en gezinnen worden vastgehouden spreekt de Vreemdelingenwet van “welbepaalde plaats[en], gesitueerd in het grensgebied.”⁷⁷ In het verleden werden aan de grens aangehouden personen vastgehouden in het INAD-centrum (“INAD” voor “inadmissible passenger”, in de terminologie van de luchtvaartmaatschappijen).

Asielzoekers werden overgebracht naar centrum 127. In 2012 werden deze twee centra vervangen door het transitcentrum Caricole. Deze nieuwe structuur, die aan de Belgische staat is verhuurd voor een periode van 36 jaar tegen een jaarlijkse huurprijs van 1,2 miljoen euro, heeft een capaciteit van 114 plaatsen. In dit centrum, gelegen op een steenworp van de luchthaven Brussel-Nationaal, worden sindsdien de overgrote meerderheid van de aan de grens onderschepte personen vastgehouden.

Het centrum Caricole dankt zijn naam aan de spiraalvormige structuur van het gebouw, een architecturaal concept dat onder meer beantwoordt aan de radarvrije voorschriften om de controletoren van de luchthaven niet te verstoren. De infrastructuur voldoet aan duurzame bouwcriteria en tracht, in tegenstelling tot de centra die het vervangt, menselijke en veiligheidsaspecten te combineren via diverse

⁷⁵ JRS Belgium, Kwetsbaarheid in detentie, maart 2023, beschikbaar [online](#).

⁷⁶ Het gaat uitsluitend om de personen die vervolgens naar het Caricole-centrum worden gestuurd. Bron: jaarverslag van het Caricole-centrum.

⁷⁷ Vreemdelingenwet, Art. 74/5.

ontspanningsruimtes, een binnenplaats of de vervanging van tralies door alarmen. Deze “gouden kooi” blijft echter een detentieplaats waar asielzoekers stelselmatig worden geplaatst. Opmerkelijk kunnen ook op het grondgebied aangehouden personen in Caricole worden vastgehouden. In een juridische fictie verkeren er dus dagelijks personen die geacht worden het grondgebied niet te hebben betreden naast personen die op het grondgebied zijn.

In 2024 werden 2.047 personen vastgehouden in Caricole. Van deze 2.047 personen waren er 1.387 niet-toelaatbaar – oftewel aangehouden aan de grens omdat ze niet voldeden aan de inreisvoorwaarden. Daar komen 326 personen bij die aan de grens asiel aanvroegen. Daarnaast zijn er 2 personen die aan de grens asiel aanvroegen maar naar een Europees land moesten worden teruggestuurd om er hun asielprocedure voort te zetten op grond van de Dublinverordening. De resterende 332 personen werden op het grondgebied aangehouden (16,2%).

De vijf andere detentiecentra hebben de status van “plaatsen gelijkgesteld aan die aan de grens”. Het aantal aan de grenzen aangehouden personen dat er wordt vastgehouden, is echter verwaarloosbaar in vergelijking met Caricole. De meeste van deze personen zijn trouwens waarschijnlijk vanuit Caricole overgeplaatst.

Detentie van aan de grenzen aangehouden personen in 2024 ⁷⁸						
	Caricole	127bis	Brugge	Holsbeek	Merksplas	Vottem
VIB-aanvragers	326	6	2	47	1	0
INAD	1387	2	1	1	1	1

Laten we er tot slot aan herinneren dat iemand altijd internationale bescherming kan aanvragen vanuit een detentiecentrum. In 2024 werden 93 beschermingsaanvragen ingediend vanuit Caricole. Het is niet duidelijk welk percentage afkomstig was van personen aan de grens.

Van 2001 tot 2008 werden gezinnen met minderjarige kinderen in detentiecentra vastgehouden, ook aan de grens. Na een veroordeling door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens voor de detentie van kinderen in ongepaste omstandigheden eind 2006, openden de Belgische autoriteiten in 2008 de eerste detentiehuisen voor gezinnen. Deze kunnen maximaal 27 gezinnen herbergen. In de praktijk gaat het om studio's, appartementen of kleine woningen die zijn verdeeld over vijf locaties in heel België. De “terugkeercoaches” zijn het enige DVZ-personeel dat aanwezig is op deze locaties. Hoewel de detentiehuisen moeilijk vergelijkbaar zijn met de centra en garant staan voor een zeker comfort en *privacy* – wat overigens regelmatig wordt onderstreept door de aan de grens aangehouden gezinnen – beschouwt JRS ze als een alternatieve vorm van detentie om twee redenen: juridisch gezien wordt er een detentietitel genomen voor de gezinnen die er worden geplaatst, en hun bewegingsvrijheid is wel degelijk beperkt.⁷⁹

⁷⁸ Bron: jaarverslagen van de verschillende centra.

⁷⁹ Voor een evaluatie van deze woningen als alternatief voor detentie verwijzen wij naar: Platform Kinderen op de vlucht, De terugkeerwoningen in België: Een volwaardig alternatief voor detentie, doeltreffend en met respect voor de rechten van het kind?, januari 2021, beschikbaar [online](#).

Het overgrote deel van de gezinnen dat in de detentiehuisen wordt vastgehouden, zijn gezinnen die aan de grens aankomen om bescherming aan te vragen. In 2024 werden 165 gezinnen in de detentiehuisen vastgehouden. Daarvan waren er 121 aan de grens onderschept en 13 op het grondgebied. Daarbij komen 31 gezinnen die krachtens de Europese Dublinverordening moeten worden teruggestuurd naar een ander Europees land waar ze al een asielpcedure zijn gestart. Het is niet duidelijk welk percentage van deze 31 gezinnen aan de grens of op het grondgebied werd aangehouden.⁸⁰

2.6 Asielprocedure in detentie

Een persoon die asiel aanvraagt, heeft het recht in België te blijven, ook aan de grens of in een transitzone, terwijl zijn aanvraag wordt onderzocht.⁸¹ Er zijn hier drie mogelijkheden.

Ten eerste kan het CGVS de aanvraag onontvankelijk verklaren in een beperkt aantal situaties:

- wanneer de persoon een eerste asielland heeft;
- hij of zij afkomstig is uit een veilig land, onderdaan is van een EU-lidstaat of er bescherming geniet;
- zijn of haar aanvraag een volgende aanvraag is zonder nieuwe elementen;
- hij of zij een begeleide minderjarige is die geen feiten aanvoert die een afzonderlijke aanvraag rechtvaardigen na een negatieve beslissing over de persoon die hem vergezelt.⁸²

De procedure kan dan hier worden afgesloten, of de persoon kan een beroep instellen tegen deze beslissing van niet-ontvankelijkheid binnen tien dagen. Bij een volgende asielaanvraag ingediend in detentie, wordt die termijn teruggebracht tot vijf dagen.⁸³ Het doel is deze procedures zo snel mogelijk af te ronden om tot terugkeer te kunnen overgaan.

Ten tweede kan het CGVS ten gronde een beslissing nemen over de aanvraag aan de grens wanneer er sprake is van een geval dat een versnelde procedure rechtvaardigt: de persoon komt uit een veilig land van herkomst,⁸⁴ voert alleen elementen aan die niet relevant zijn voor bescherming, heeft de autoriteiten misleid over zijn identiteit of nationaliteit of weigert vingerafdrukken te laten afnemen, heeft zijn reis- of identiteitsdocumenten vernietigd, heeft kennelijk valse of weinig plausibele verklaringen afgelegd, wanneer er al een beslissing is genomen, de aanvraag alleen

⁸⁰ Bron: DVZ, Activiteitenverslag 2024, 2025, p. 72, beschikbaar [online](#).

⁸¹ Richtlijn Procedures, Art. 2 en 9.

⁸² Vreemdelingenwet, Art. 57/6, §3.

⁸³ Vreemdelingenwet, Art. 39/57, §1.

⁸⁴ De lijst van veilige derde landen wordt jaarlijks bij koninklijk besluit geactualiseerd en omvat momenteel de volgende landen: Albanië, Bosnië-Herzegovina, Kosovo, Marokko, Montenegro, Noord-Macedonië en Servië (koninklijk besluit van 3 december 2025 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980).

tot doel heeft de verwijdering te vertragen of te laat is, of zij vormt een gevaar voor de openbare orde.⁸⁵

Zoals aangegeven in sectie 2.4, gaat het om beschermingsaanvragen die op het eerste zicht weinig kans maken op een positieve beslissing. Deze aanvragen zijn juridisch gezien niet versneld, maar het CGVS behandelt ze met voorrang en moet een beslissing nemen binnen vier weken, anders wordt de persoon gemachtigd het grondgebied te betreden.⁸⁶ De beroepstermijn tegen een CGVS-beslissing bedraagt tien kalenderdagen.

In deze twee eerste gevallen zal de asielprocedure dus volledig aan de grens worden behandeld met bijzonder korte behandelings- en beroepstermijnen. In alle andere gevallen wordt van het CGVS verwacht dat het beslist dat de asielaanvraag diepgaander onderzoek vereist. De persoon wordt dan gemachtigd het grondgebied te betreden en moet, normaal gezien, dan ook worden vrijgelaten.⁸⁷

Ondanks het bepaalde aantal situaties waarin het CGVS gebruik kan maken van de grensprocedure, zal het in de praktijk er stelselmatig gebruik van maken voor aan de grens onderschepte personen. In de dossiers die we hebben geanalyseerd, neemt het CGVS de argumentatie van de DVZ over die de detentie rechtvaardigt, zonder verdere individuele analyse of verwijzing naar concrete elementen van het dossier. Bij het ontbreken van reisdocumenten en visum zal het CGVS bijvoorbeeld zonder verwijzing naar concrete dossierelementen het volgende vermelden:

De omstandigheid dat het waarschijnlijk was dat u te kwader trouw een identiteits- of reisdocument had vernietigd of zich ervan had ontdaan dat had kunnen dienen om uw identiteit of nationaliteit vast te stellen, is tot dan toe vastgesteld en heeft verantwoord dat een versnelde procedure werd toegepast of dat uw aanvraag tijdens deze fase van de procedure werd behandeld.

In andere dossiers motiveert het CGVS zijn beslissing om deze procedure toe te passen gewoonweg niet. Nansen, dat een diepgaande analyse over dit onderwerp heeft gepubliceerd, maakt dezelfde vaststelling.⁸⁸

Dit systematisch gebruik van de grensprocedure en de stereotiepe motivering die rechtvaardigt dat de voorwaarden voor de versnelde procedure vervuld zouden zijn, werden recent in vraag gesteld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Sinds 2023 vernietigen de Franstalige kamers van de RvV alle beslissingen van het CGVS die de aanwezigheid van die voorwaarden niet correct motiveren.⁸⁹ In de praktijk hebben personen in een Franstalige asielprocedure dus grote kans dat het gebruik van de grensprocedure als onwettig wordt beschouwd door de RvV. Na

⁸⁵ Vreemdelingenwet, Art. 57/6/4.

⁸⁶ Vreemdelingenwet, Art. 75/6/4.

⁸⁷ Vreemdelingenwet, Art. 57/6/4.

⁸⁸ Nansen, Kwetsbaarheden in detentie en toegang tot internationale bescherming: asielprocedure aan de grens en versnelde procedure, 9 november 2020, beschikbaar [online](#).

⁸⁹ Zie bijvoorbeeld RvV, 10 februari 2023, nr. 284.595 of RvV, 12 september 2023, nr. 294.093. De Nederlandstalige kamers stellen de substantiële onregelmatigheid ook vast, maar verbinden er niet dezelfde gevolgen aan en vernietigen deze beslissingen niet (RvV, 19 april 2024, nr. 305.148).

soms een reeks heen-en-weer van beslissingen tussen het CGVS en de RVV,⁹⁰ worden deze personen tot het grondgebied toegelaten en vrijgelaten met een lopende asielprocedure.

Er bestaat momenteel dus een reëel behandelingsverschil tussen asielzoekers in de Franstalige en de Nederlandstalige procedure. De eersten worden vrijgelaten en hebben dus meer tijd om hun asielaanvraag voor te bereiden, bewijzen te verzamelen en documenten te verkrijgen. Dit is des te problematischer omdat gedetineerden beperkte toegang hebben tot de buitenwereld: ze hebben geen smartphone (soms nodig om toegang te krijgen tot hun mailbox via het systeem van dubbele verificatie), de toegang tot internet is gereguleerd, het is moeilijk een arts te contacteren en te overtuigen om naar de detentie te komen om een attest op te stellen,⁹¹ om contact op te nemen met organisaties die u kunnen ondersteunen (bijvoorbeeld voor LGBTQIA+-personen)⁹² en de toegang tot juridische bijstand is beperkt door het gebrek aan gespecialiseerde advocaten in het vreemdelingenrecht. Deze situatie werd in augustus 2024 aan de kaak gesteld door de gedetineerden zelf in een open brief (in het Engels) die hieronder is weergegeven:

14th - August 2024.
The English speaking Asylum seekers,
CARICOLE, BRUSSELS, BELGIUM.
RVV/CCE
Brussels, Belgium.
Dear Sir; RE: CONVEYING OUR WORRIES AND CONCERNS:
Before we came to Brussels, Belgium, we knew that Belgium is a friendly and good European country that respects human rights; and there is equality and justice in the administration of asylum procedures in line with international best practices.
However, over the past three months in CARICOLE, we have observed that decisions and processing times of asylum interviews and appeals differ between the English speaking and French speaking asylum seekers.

⁹⁰ De droevige koploper is een Congolese dame van wie de beslissing van het CGVS viermaal door de RVV werd vernietigd voordat zij werd vrijgelaten. Zij zal 231 dagen in detentie hebben doorgebracht.

⁹¹ De wet staat de komst van een externe arts op eigen kosten toe. Sinds 2025 gaat Artsen Zonder Grenzen regelmatig en kosteloos naar de centra.

⁹² De DVZ preciseert dat er op dit gebied samenwerkingspogingen met ngo's zijn ondernomen, maar dat deze tot op heden niet vruchtbaar zijn gebleken.

In as much as stories and evidences vary per individual asylum seeker, we observed that there have been only negative ^{results} for asylum seekers who did their interviews and appeals in the English language. That is, asylum seekers from English speaking countries like Uganda, Gambia, Sierra Leone, Nigeria and Ghana. Whereas, for the French speaking asylum seekers, there have been some positive results and liberation cases. In fact, French asylum seekers have never received any flight tickets to the Brussels airport on forced repatriation, because their appeal cases have often been accepted and given liberation.

With regards to the processing time of asylum interviews and appeals, we also observed that in less than a week after the second interview the results of English speaking asylum seekers would have been delivered and all negative. The same applies to appeals. Whereas, for French speaking asylum seekers the interval between the second interview and the result is much longer and likely to be positive. The same applies to their appeal cases. In fact, all the appeal cases of English speaking asylum ^{speakers} have been rejected, no liberation so far. Flight tickets have already been handed over to them to exit Belgium.

P. T. O.

In conclusion, the undermentioned signatories to this letter trust that their concerns (which are not based on any blame motive) will merit your kind attention and consideration.

We remain yours faithfully;

1. ~~Mr. J. J. J.~~ : Orange - K8-28-04.
2. ~~Mr. J. J. J.~~ : Orange - K21-1
3. ~~Mr. J. J. J.~~ : Blue - K32-04
4. ~~Mr. J. J. J.~~ - K1-11-03
5. ~~Mr. J. J. J.~~ - K1-11-02
6. ~~Mr. J. J. J.~~ - K32-03
7. ~~Mr. J. J. J.~~ - K8-28-03
8. ~~Mr. J. J. J.~~ - K3-23-04
9. ~~Mr. J. J. J.~~ - ~~K1-11-05~~
10. ~~Mr. J. J. J.~~ - K1-11-04

Laten we er tot slot aan herinneren dat de grensprocedure bovendien niet mag worden gebruikt voor aanvragers met specifieke procedurele behoeften, zoals slachtoffers van verkrachting en foltering.⁹³ In de praktijk lijkt de vaststelling van deze behoeften de toepassing van de grensprocedure evenmin te verhinderen. In verschillende dossiers hebben attesten van Artsen Zonder Grenzen die foltering vaststellen er niet toe geleid dat de betrokken personen aan de grensprocedure werden onttrokken. Het CGVS heeft de gelegenheid gehad te preciseren dat het bestaan van bijzondere behoeften niet automatisch leidt tot ontheffing van de grensprocedure. De cijfers van 2024 zijn ons niet bekend, maar in 2023 waren 84 dossiers het voorwerp van een beslissing tot nader onderzoek. In negen daarvan had de persoon specifieke bijzondere behoeften.⁹⁴

Een aan de grens aangehouden en in detentie geplaatste persoon (of gezin) kan gratis bijstand van een advocaat vragen. Dit verzoek wordt gedaan via de sociale dienst van het detentiecentrum. De kwaliteit van de juridische bijstand varieert, in die zin dat veel advocaten die *pro deo* worden aangesteld geen expertise hebben in vreemdelingenrecht of asielrecht (bij de bijstandsbureaus bestaat geen gespecialiseerde afdeling vreemdelingenrecht). We zien dan ook regelmatig advocaten die hun cliënten niet vergezellen naar asielinterviews, beroepstermijnen missen of beroep weigeren in te stellen ondanks reële slaagkansen. Bovendien is er een beperkt aantal beschikbare advocaten, omdat de vergoeding voor deze *pro deo* services in het vreemdelingenrecht minder aantrekkelijk is dan voor andere diensten. Het vinden van een advocaat kan dus enkele dagen in beslag nemen, terwijl van advocaat wisselen moeilijk kan zijn.

Nadat een asielaanvraag is ontvangen, of ze nu is overgemaakt door de luchthavenpolitie of door de functionarissen van het detentiecentrum, organiseert de Dienst Vreemdelingenzaken een eerste gesprek. Dat gaat over de identiteit van de aanvrager, zijn gezinssituatie, zijn reisweg naar België en, kort, de redenen waarom de persoon bescherming aanvraagt. Dit eerste gesprek dient als basis voor het tweede gesprek met het CGVS, waarbij de redenen waarom de persoon asiel heeft aangevraagd worden onderzocht. Zoals hierboven aangegeven, kan het CGVS hier ook beslissen dat de aanvraag onontvankelijk is of dat nader onderzoek nodig is (dit kan op elk moment van de asielprocedure gebeuren, zelfs na het tweede interview).

Het eerste verhoor wordt stelselmatig via videoconferentie gehouden, vaak overigens voordat een advocaat is aangesteld of de tijd heeft gehad zijn cliënt te bezoeken. Advocaten zullen slechts zelden toegang hebben tot de transcriptie van dit verhoor vóór het tweede interview, omdat de publicatietermijn 30 dagen bedraagt. Voor gezinnen in een detentiehuis wordt vervoer naar de DVZ voorzien en dit gesprek vindt plaats in persoon. De DVZ en het CGVS beslissen op basis van dit eerste verhoor of de persoon specifieke procedurele behoeften heeft en kunnen zo beslissen hem of haar uit te sluiten van de grensprocedure.

Het asielgesprek met het CGVS, waarbij uitvoerig wordt besproken waarom de persoon is gevlucht en niet kan terugkeren naar zijn land, zal in de overgrote meerderheid van de gevallen ook per videoconferentie plaatsvinden, behalve voor de gezin-

⁹³ Vreemdelingenwet, Art. 48/9, §5.

⁹⁴ Bron: PV contactvergadering Myria, maart 2024, beschikbaar [online](#). Merk op dat dit mogelijk volgde op een beslissing van de Franstalige kamers van de RvV.

nen in detentiehuizen. Videoverhoren werden ingevoerd tijdens de Covid-19-pandemie. Ze werden toen onwettig geacht omdat de wet niet voorzag dat het CGVS deze interviews online kon houden. Ze werden eind 2022 gelegaliseerd.⁹⁵

De praktijk ten tijde van de pandemie was gerechtvaardigd om het aantal fysieke contacten te beperken. Ze is het nu om praktische redenen: een online gesprek vraagt minder tijd en geld van het CGVS, dat de laatste jaren een toegenomen werklast heeft gekend. Videoverhoren zijn echter niet zonder problemen. Onder de vele tegenargumenten vindt men o.a. het onpersoonlijk karakter van zulke verhooren, de emotionele afstandelijkheid van de interviewer, de moeilijkheid om een vertrouwensband te scheppen, de verschillen inzake beeld en geluidskwaliteit die tot gebrekkige communicatie en verstaanbaarheid leiden, het erg bemoeilijken van het werk van de tolk of de onmogelijkheid om documenten te onderzoeken. Dat videoverhoren een mogelijkheid kunnen zijn, is zonder twijfel positief. Dat ze zouden worden opgelegd is volgens ons niet normaal. In de praktijk kunnen advocaten een brief richten aan het CGVS om een persoonlijk gesprek te vragen op basis van bepaalde argumenten (kwetsbaarheid van de persoon of gevoeligheid van het onderwerp, bijvoorbeeld). Sommige gedetineerden weigeren echter dit verzoek in te dienen uit vrees dat hun gesprek wordt uitgesteld.

Het CGVS moet een beslissing nemen binnen vier weken na ontvangst van de asiel-aanvraag.⁹⁶ Een persoon heeft slechts beperkte tijd om zijn dossier voor te bereiden. We hebben hierboven aangegeven waarom dit problematisch kan zijn (minder tijd voor de voorbereiding van het gesprek, moeilijkheid om bewijzen en documenten, zoals medische attesten, te verzamelen vanuit detentie, enz.). Wanneer de termijn van vier weken is verstreken zonder dat het CGVS een beslissing heeft genomen, moet de aanvrager worden gemachtigd het grondgebied te betreden. De persoon moet dan worden vrijgelaten. In de praktijk zal de Dienst Vreemdelingenzaken echter een nieuwe detentiebeslissing nemen om de persoon dan niet langer aan de grens, maar op het grondgebied vast te houden (een "Bijlage 39bis").⁹⁷ Om duidelijk te zijn: de persoon of het gezin zal niet fysiek naar een andere detentieplaats worden overgebracht. Alleen zijn juridische status zal worden gewijzigd.⁹⁸

De DVZ motiveert deze detentiebeslissingen door een potentieel risico op onderduiken aan te voeren, terwijl het noodzakelijk zou zijn de elementen te bepalen die ten grondslag liggen aan de beschermingsaanvraag. Dit risico op onderduiken wordt afgeleid uit het feit dat de persoon met valse documenten of zonder de nodige documenten heeft gereisd.⁹⁹ In veel gevallen heeft het persoonlijke gesprek met het CGVS al plaatsgevonden op het moment dat deze nieuwe beslissing wordt

⁹⁵ Door een wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

⁹⁶ Deze termijn werd door de Europese wetgever vastgesteld vanuit de bezorgdheid om verzoekers niet in vaak precaire omstandigheden aan de grens achter te laten. Over de onduidelijkheid die de wet laat bestaan over het moment waarop deze termijn ingaat, heeft het Grondwettelijk Hof gepreciseerd dat hij niet ingaat wanneer het verzoek aan het CGVS wordt overgemaakt, maar, in lijn met het Europees recht, vanaf het moment van indiening van het verzoek (GwH, arrest nr. 23/2021 van 25 februari 2021, punt B.125.1).

⁹⁷ Op basis van art. 74/6 van de vreemdelingenwet. De memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat dit artikel invoert, bevestigt deze mogelijkheid (Kamer van volksvertegenwoordigers, Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 en de wet van 12 januari 2007, 22 juni 2017, nr. 54-2548/001, p. 151).

⁹⁸ In een arrest van april 2026 heeft het HvJ-EU dit niet problematisch geacht. (HvJ-EU, 16 april 2026, C-50/24).

⁹⁹ of nog omdat de persoon om andere redenen dan het aanvragen van bescherming heeft gereisd.

genomen. Dit gesprek is bij uitstek het moment waarop de elementen van de beschermingsaanvraag worden bepaald. Of een detentietitel dat op dit motief berust wel legitiem is, is dus twijfelachtig.¹⁰⁰ Volgens Nansen zijn de motieven die deze beslissingen rechtvaardigen bovendien stereotiep en repetitief.¹⁰¹

Dit mechanisme creëert een perverse dynamiek: in het besef dat het uitblijven van een beslissing binnen de termijn van vier weken stelselmatig een nieuwe DVZ-detentietitel zal uitlokken, heeft het CGVS de neiging die termijn te laten verstrijken, waardoor het geen beroep op de grensprocedure hoeft te motiveren of snel uitspraak hoeft te doen. De termijn van vier weken, bedoeld om aanvragers te beschermen tegen langdurige detentie, wordt in de praktijk dus omzeild. In 2021 bracht een asielzoeker gemiddeld 31,5 dagen door in Caricole. In 2024 is dat cijfer gestegen tot 48 dagen.¹⁰² In ons monitoringrapport van 2023 merkten we op dat veel personen nog op hun CGVS-interview wachtten na twee maanden detentie.¹⁰³

2.7 Terugdrijving via Chicago

Wanneer het CGVS internationale bescherming verleent aan een persoon, wordt hij of zij vrijgelaten. In 2024 verlieten aldus 165 aan de grens onderschepte personen het centrum Caricole met een beschermingsstatus.¹⁰⁴ Daarbij komen 63 personen die werden vrijgelaten met een lopende asielprocedure. Ter herinnering: 326 personen werden als asielzoekers aan de grens in Caricole vastgehouden. Bovendien dienden 93 personen een beschermingsaanvraag in nadat ze in een centrum waren geplaatst, zonder dat het mogelijk is te bepalen of ze aan de grens of op het grondgebied werden aangehouden. Een aantal personen¹⁰⁵ kreeg tijdens hun detentie een negatieve beslissing op hun asielaanvraag, waarna een terugkeerprocedure tegen hen werd opgestart.

Voor personen die aan de grens worden onderschept, neemt deze terugkeer de vorm aan van een terugdrijving. Daarbij wordt de betrokkene niet teruggestuurd naar het land van herkomst, maar naar het land van waaruit hij of zij is gereisd. Dit wordt geregeld door het Verdrag van Chicago inzake de internationale burgerluchtvaart.¹⁰⁶

¹⁰⁰ Nansen betoogt overigens dat deze detentie geen legitiem doel nastreeft (zie Nansen, Bijdrage 2021/3 - Tegen de systematische detentie van asielzoekers aan de grens, 29 september 2021, p. 6-7, beschikbaar [online](#)).

¹⁰¹ Nansen, Note 2025-1: Procedure internationale bescherming en detentie aan de grens, 3 juli 2025, p. 35-40, beschikbaar [online](#).

¹⁰² Bron: jaarverslagen van het transitcentrum Caricole.

¹⁰³ JRS Belgium, Detentiecentra voor migranten – rapport 2023, september 2024, p. 16, beschikbaar [online](#).

¹⁰⁴ Waarvan 14 met de subsidiaire beschermingsstatus. Bron: jaarverslag van het transitcentrum Caricole.

¹⁰⁵ Het aantal erkenningen kan niet zomaar van de aanvragen worden afgetrokken om dit cijfer te verkrijgen, aangezien sommige aanvragen eind 2024 niet waren afgesloten.

¹⁰⁶ Van 7 december 1944.

Zoals aangegeven in de vorige sectie, persoon in principe gemachtigd het grondgebied te betreden wanneer het CGVS niet binnen vier weken een beslissing neemt over de asielaanvraag.¹⁰⁷ In de praktijk neemt de DVZ echter een nieuwe detentiebeslissing, ditmaal op het grondgebied. Wanneer de asielaanvraag vervolgens wordt afgewezen, wordt geen bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd. In plaats daarvan wordt de oorspronkelijke teruggrijvingsbeslissing aangewend als rechtsgrond voor de verwijdering.¹⁰⁸ Na afloop van de asielprocedure wordt de betrokkene aldus, op juridisch betwistbare wijze, geacht opnieuw aan de grens te zijn teruggebracht en kan hij of zij worden teruggedreven op basis van het Verdrag van Chicago. Dit gebeurt allemaal vanuit het centrum Caricole. De feitelijke situatie van de aanvrager verandert dus nooit.

Het Verdrag van Chicago vormt de grondslag van het systeem voor de regulering van het luchtvervoer. Het wordt aangevuld door verschillende bijlagen aangenomen door de Internationale Burgerluchtvaartorganisatie, die bindende kracht hebben.¹⁰⁹ Bijlage 9 inzake de “facilitering” verplicht luchtvaartmaatschappijen met name de terugkeer te organiseren van niet-toelaatbare passagiers naar het land van herkomst.¹¹⁰ Wanneer de persoon niet over de vereiste toegangsdocumenten beschikt, kan de maatschappij worden verplicht de kosten van detentie en verzorging te dragen totdat de terugkeer is georganiseerd.¹¹¹ Bovendien is een staat verplicht een persoon te aanvaarden die is teruggedreven vanuit een staat waar hij als niet-toelaatbaar is beschouwd, indien die persoon zijn reis op zijn grondgebied heeft begonnen.¹¹² In tegenstelling tot een persoon die vanuit het grondgebied wordt teruggestuurd, is in dit kader geen laissez-passer of identiteitsdocument vereist. Het volstaat een attest in te vullen¹¹³ zoals hieronder:

¹⁰⁷ Het Hof van Cassatie heeft bevestigd dat het loutere verstrijken van de termijn het recht op toegang doet ontstaan en dat een formele beslissing tot machtiging om het grondgebied te betreden niet vereist is (Cass., 17 oktober 2018, P.18.1005.F).

¹⁰⁸ Volgens Nansen is de toegang tot het grondgebied in feite niet reëel en effectief. Zie voor een gedetailleerde analyse: Nansen, Note 2025-1: Procedure internationale bescherming en detentie aan de grens, 3 juli 2025, p. 57-73, beschikbaar [online](#).

¹⁰⁹ Zie onder meer arrest nr. 191.296 van 12 maart 2009 van de Raad van State.

¹¹⁰ Norm 5.11.

¹¹¹ Norm 5.9.

¹¹² Norm 5.12.

¹¹³ Zie Appendix 9 van Bijlage 9.

Afzender : Dienst voor vreemdelingenzaken of andere bevoegde dienst : (Naam) Luchthaven : (Naam) Staat : (Naam) Telefoon : Fax : Telecopie :	Bestemming : Dienst voor vreemdelingenzaken of andere bevoegde dienst : (Naam) Luchthaven : (Naam) Staat : (Naam)
--	--

De persoon aan wie dit document is afgegeven, is op (datum) op de luchthaven van (naam) aangekomen met vlucht (vluchtnummer) afkomstig uit (stad en staat).

Deze persoon, die niet werd toegelaten, is zijn/haar reisdocumenten kwijtgeraakt of ze zijn hem/haar ontnomen en hij/zij wordt beschouwd als geplunderd (schrap de niet-toepasselijke vermelding en voeg alle relevante informatie aan de bijlage toe).

Familienaam :	Foto (indien beschikbaar)
Voorna(a)m(en) :	
Geboortedatum :	
Geboorteplaats :	
Nationaliteit :	
Verblijfplaats :	

De luchtvervoerder die deze persoon heeft vervoerd, is belast met het terugbrengen van deze persoon naar het grondgebied van deze staat met vlucht (vluchtnummer) die vertrekt op (datum) om (uur) vanaf de luchthaven van (naam).

Krachtens de bepalingen van Bijlage 9 bij het Verdrag inzake de internationale burgerluchtvaart wordt de laatste staat waar de passagier zijn reis is begonnen en van waaruit hij het meest recent zijn reis heeft voortgezet, uitgenodigd om hem te aanvaarden, tenzij een ander land zijn toegang weigert.

Datum :	Naam van de ambtenaar :
	Functie :
	Handtekening :
	Naam van de dienst voor vreemdelingenzaken of andere bevoegde dienst :

(N.B. : Dit document is GEEN identiteitsbewijs.)

Voor zover de persoon juridisch gezien wordt beschouwd als iemand die het grondgebied niet heeft betreden, ontheft het Verdrag België van (bijna) alle verantwoordelijkheid te zijnen aanzien.

De Albanese autoriteiten beschouwden hen evenwel niet als “inadmissible passengers”, maar als “gerepatrieerde personen”. Om die reden werd hun de toegang tot het Albanese grondgebied geweigerd, aangezien zij niet over geldige reisdocumenten beschikten. Vervolgens werden zij opnieuw naar België teruggestuurd. Dergelijke situaties kunnen aanleiding geven tot een vicieuze cirkel van heen-en-weerbewegingen tussen staten, gepaard gaand met langdurige periodes van detentie.

Het “Chicago-systeem” wijzigt niet alleen de regels met betrekking tot de vereiste documenten (geen laissez-passer of passpoort nodig) en de terugkeerbestemming (vertrekland in plaats van land van herkomst), maar ook de uitvoeringsmodaliteiten van de terugkeer. Het zijn niet Belgische politieagenten die belast zijn met de gedwongen terugkeer, maar het personeel van de luchtvaartmaatschappijen of de

agenten van het vertrekland.¹¹⁴ Met andere woorden, gaat het om personen die buiten de autoriteit en de controle van de Belgische staat handelen.¹¹⁵ Al lang waar- schuwen actoren als de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de VN of de Mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa voor het risico op schendingen van de grondrechten dat de tussenkomst van private actoren in het terugkeer- beleid veroorzaakt.¹¹⁶ Maar zelfs bij buitenlandse staatagenten bestaan er risico's op onmenselijke of vernederende behandeling bij de uitvoering van de terugkeer.

Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens verplicht staten om geen personen bloot te stellen aan onmenselijke of vernederende behandel- ings. Dit risico beperkt zich niet tot de uitvoering van de verwijdering zelf, maar strekt zich ook uit tot de situatie in de staat van bestemming.

In het kader van de asielprocedure wordt dit risico geëvalueerd door het CGVS. Wanneer er een risico op slechte behandeling bestaat bij terugkeer, wordt normaal gezien internationale bescherming verleend. Deze beoordeling door het CGVS heeft uitsluitend betrekking op het land van herkomst, terwijl een teruggrijving kan plaatsvinden naar een ander land (van reis of transit). De DVZ is echter in de praktijk van mening dat een persoon wiens asielaanvraag is afgewezen, geen risico loopt op slechte behandeling bij terugkeer. Het gevolg is dat sommige personen na hun teruggrijving kunnen worden blootgesteld aan risico's zoals willekeurige detentie voor onbepaalde duur, slechte behandeling door de autoriteiten of nog terechtko- men in netwerken van mensenhandel.

Sommige personen worden ook uitgesloten van de vluchtelingenstatus, maar lo- pen bij terugkeer toch een risico op slechte behandeling. Anderen krijgen bescher- ming geweigerd omdat hun nationaliteit niet is vastgesteld, waardoor het CGVS het risico bij terugkeer niet kan beoordelen. Tot slot kunnen sommige personen bij te- rugkeer slechte behandeling ondergaan als gevolg van medische kwetsbaarheden of humanitaire omstandigheden die niet onder de criteria voor internationale be- scherming vallen.¹¹⁷

Om het risico op dergelijke schendingen bij terugkeer te verminderen, heeft de DVZ in juni 2020 een "Artikel 3-cel" opgericht, belast met het onderzoek van de ver- enigbaarheid van verwijderingsbeslissingen met artikel 3 van het EVRM. Deze cel baseert zich met name op de verklaringen van de persoon in het kader van zijn

¹¹⁴ Merk op dat de wet van 12 mei 2024 betreffende het proactief terugkeerbeleid tot wijziging van de vreemdelingenwet het ook mogelijk maakt dat Frontex-agenten met deze terugkeer worden belast. Voor een analyse, zie Move, Advies over het wetsontwerp betreffende het proactief terugkeerbeleid, 2024, beschikbaar [online](#).

¹¹⁵ Het is de Algemene Inspectie die de gedwongen terugkeer controleert (zie Wet van 15 mei 2007 op de Algemene Inspectie en houdende diverse bepalingen betreffende de rechtspositie van som- mige leden van de politiediensten en het Koninklijk besluit van 20 juli 2001 betreffende de werking en het personeel van de algemene inspectie van de federale politie en van de lokale politie).

¹¹⁶ Zie bijvoorbeeld, naar aanleiding van het overlijden van een persoon, UNHCR, Report of the Working Group on the use of mercenaries as a means of violating human rights, 4 juli 2011, beschik- baar [online](#) of nog Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa, Luchtvaart- maatschappijen zijn geen immigratiediensten, 12 oktober 2010, beschikbaar [online](#).

¹¹⁷ Zie Move, Inéloignables et en détention, mei 2023, p. 11 e.v., beschikbaar [online](#).

hoorrecht, op de situatie in het land en op andere relevante elementen van het administratieve dossier.¹¹⁸ Sinds 2018 wordt door de politie ook een vragenlijst ingevuld om informatie te verzamelen over de vrees bij terugkeer en de gezondheidstoestand van de persoon.¹¹⁹ Deze elementen worden gebruikt om de bevelen om het grondgebied te verlaten te motiveren in het licht van artikel 3. Deze vragenlijst wordt echter niet gebruikt aan de grens. Terugrijvingsbeslissingen bevatten in elk geval nooit argumenten betreffende artikel 3. De bevoegdheid van de Artikel 3-cel strekt zich in feite niet uit tot de situatie van aan de grens gedetineerde personen, die problematisch blijft.

Tegen de terugrijvingsbeslissing kan beroep worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om mogelijke schendingen te voorkomen. Het probleem is dat de terugrijvingsbeslissing wordt afgegeven zelfs vóór de indiening van de asielaanvraag. De termijn voor het instellen van beroep is in de praktijk dan ook vaak verstreken wanneer de asielprocedure wordt afgesloten en de terugrijving uitvoerbaar wordt. Bovendien is de bestemming in de terugrijvingsbeslissing die van waaruit het vliegtuig vertrok dat de persoon naar België bracht. Vaak zal dat de transitbestemming zijn, terwijl de uiteindelijke terugrijving zal plaatsvinden naar de oorspronkelijke vertrekplaats.

Als een persoon bang is voor slechte behandeling bij terugkeer naar het land van waaruit hij gereisd heeft, kan hij de DVZ vragen de terugkeerbestemming te wijzigen. Deze mogelijkheid bestaat alleen als de persoon in het bezit is van geldige reisdocumenten en een verblijfsrecht heeft in een ander land. De kosten zouden dan voor zijn rekening zijn, tenzij de luchtvaartmaatschappij waarmee hij heeft gereisd dat andere land bedient. Dit verzoek is in geen enkele tekst voorzien, zodat het aan de DVZ is dit al dan niet te behandelen.

Laten we afsluiten met het geval van personen die na vier weken tot het grondgebied worden toegelaten omdat het CGVS geen beslissing heeft genomen, en waarbij de DVZ beslist de detentie te verlengen. Voor deze personen wordt slechts een nieuwe detentietitel genomen. Op het moment dat het asiel negatief wordt afgesloten, zal de DVZ geen bevel om het grondgebied te verlaten uitvaardigen, omdat de persoon al het voorwerp is van een terugrijvingsbeslissing die dan uitvoerbaar wordt. Met andere woorden: ook al is de persoon tot het grondgebied toegelaten, zodra zijn asielaanvraag wordt afgewezen, wordt hij opnieuw als aan de grens beschouwd en wordt het Verdrag van Chicago toegepast. Het zal dus de luchtvaartmaatschappij zijn die verantwoordelijk is voor de terugrijving naar het land van vertrek. Het lijkt ons echter juist dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen en dat de persoon wordt teruggestuurd naar zijn land van herkomst. Dat zou in elk geval de risico's op schendingen van artikel 3 van het EVRM, al beoordeeld door het CGVS, beperken.

¹¹⁸ DVZ, Activiteitenverslag 2021, 2022, p. 63, beschikbaar [online](#).

¹¹⁹ Myria, Migratie in cijfers en in rechten – Hoofdstuk 4: Internationale bescherming, 2018, p. 63, beschikbaar [online](#).

Conclusie

In deze stand van zaken wilden we het traject schetsen van een persoon die aan de Belgische grens aankomt en om internationale bescherming verzoekt. Dat bracht ons ertoe zowel de politielokalen op de luchthaven van Brussel te beschrijven en het detentielandschap in België te schetsen, als in te gaan op de technische aspecten rond de teruggedrijvingsbeslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken en de beslissingen van het CGVS om de grensprocedure toe te passen.

We stelden vast dat de overheid systematisch gebruikmaakt van detentie, die wordt ingezet als een echt instrument om de grenzen te reguleren. Asiel aanvragen heeft in die context nauwelijks invloed op de vasthouding, ondanks de theoretische waarborgen die het Europees recht voorziet. In de praktijk zijn de verschillende beslissingen die de overheid neemt ten aanzien van een persoon die bescherming vraagt – de beslissing tot vasthouding, tot teruggedrijving, of tot toepassing van de grensprocedure – volgens onze analyse vatbaar voor kritiek.

Ten slotte brachten we het bijzondere gebruik door België van het systeem onder het Verdrag van Chicago inzake de luchtvaart in beeld. Dat systeem maakt terugkeer immers eenvoudiger: het vermindert de reisformaliteiten en verschuift de verantwoordelijkheid voor de terugkeer van de staat naar de luchtvaartmaatschappijen. Tegelijk roept dit systeem vragen op over de naleving van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, dat verbiedt iemand bloot te stellen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Door het traject van een persoon die asiel aanvraagt aan de Belgische grens uitvoerig te beschrijven, zullen we in staat zijn om de werkelijke veranderingen te beoordelen die binnenkort worden ingevoerd door het Europees Migratie- en Asielpact. Of de praktijk aan de grens daardoor al dan niet ingrijpend zal veranderen, is een vraag voor een volgend rapport.

CONTACT

Nicolas Wéry

Advocacy Officer

nicolas@jrsbelgium.org

+32 (0)456 31 72

